

Les males companyies

Sempre que es parla de les campanyes electorals a la presidència dels Estats Units d'Amèrica es diu que són un gran espectacle. Per demostrar-ho, s'il·lustra l'afirmació amb imatges de les convencions dels partits Demòcrata o Republicà, tant se val. Milers de globus amb el nom del candidat escrit en lletres de colors llampants s'enlairen cap al sostre del Madison Square Garden o de qualsevol d'aquests temples destinats, en teoria, a manifestacions esportives. *Confetti*, barrets de palla amb una cinta decorada amb la bandera de les barres i estrelles, adhesius enormes que els partidaris de cada candidat s'enganxen pertot el cos convertint-se, durant els dies de campanya, en homes-anunci al servei del seu partit.

Després, arriba el moment culminant, allò que tots han estat esperant: la intervenció del candidat. Histèria, eufòria, desmaís, un comportament dels espectadors que recorda el dels fans als concerts de rock. N'hi ha que fins i tot xisclen, com aquells adolescents que agafaven atac cada cop que veien un cabell dels Beatles. Tornem a la política. Un canó de llum potent escombra la platea. Màgia. Apareix el candidat, sempre somrient, i camina decidit cap al micròfon, protegit per un vidre antibales, no fos cas que els assassins dels Kennedy tinguessin la síndrome d'abstinència.

Sona la música, optimista i triomfant, amb trompetes a dojo i timbals. El candidat saluda. Acte seguit, comença el discurs i deixa que els fidels l'interrompin constantment amb crits, aplaudiments i consignes cantades a cor. Quan sembla que ja s'acaba, el focus torna a escombrar la sala i il·lumina la família del candidat. La dona i els fills (un candidat solter no té res a fer en unes eleccions nord-americanes) també somriuen, ves quin remei. No poden posar bastons a les rodes del candidat. Les aparen-

són molt més importants que l'essència del missatge polític del futur president. Cal somriure, cal besar-se, cal abraçar-se i cal aixecar constantment els braços i les mans per fer el senyal de victòria. De tot això, en diuen espectacle.

Com que els candidats a la presidència han de fer d'actors durant la campanya, busquen el suport dels actors de debò, dels de les pel·lícules, com més famosos, millor. Cada presidenciable busca desesperadament el suport d'estrelles de Hollywood que puguin ajudar-lo a recaptar vots. La revista cinematogràfica *Première* publicava una llista dels candidats i dels seus actors simpatitzants. Val la pena. Georges Bush, l'actual president, compta amb el suport de Clint Eastwood, Crystal Gayle, George Hamilton, Bob Hope (sí, sí, encara viu), Chuck Norris, Arnold Schwarzenegger, Frank Sinatra, James Stewart i Patrick Swayze. Llegint la llista, es pot deduir que Bush s'estima més els actors violents, sense manies a l'hora d'aplicar el seu concepte de justícia, habituals protagonistes de pel·lícules d'acció. No m'agradaria enfrontar-me a un cos de guardaespalles format per Eastwood, Norris, Schwarzenegger i Swayze (Sinatra en seria el cervell i Stewart l'advocat).

Bill Clinton, el candidat adúlter, que sembla tenir bastants punts per a ser el futur president dels Estats Units, també

té el seu equip d'actors simpatitzants: Warren Beatty, Anette Bening, Chevy Chase, David Geffen, Richard Dreyfuss, Mary Steenburgen, Cybill Shepherd, Burt Reynolds i Barbra Streisand. Si comparem aquesta llista amb la de Bush, s'observen diferències importants. El tarannà de l'equip de Clinton no podria protagonitzar cap pel·lícula bèl·lica, ni de karatekes venjatiu. En canvi, seria un repartiment perfecte per a una gran comèdia.

Després, hi ha els candidats perdedors. Serveixen per a animar la campanya i solen retirar-se quan han perdut prou milions de dòlars per a penedir-se d'haver-se presentat. Ross Perot, l'excèntric texà, també tenia un modest equip d'actors: Steve Martin, Kris Kristofferson, Kristie Alley i Richard Crenna que, almenys a les pel·lícules, han begut molts litres d'alcohol. Jerry Brown, un altre dels candidats teòricament dèbils, tenia un equip prestigiós, amb uns quants Oscars a les espatlles: Kevin Costner, John Cusack, Jane Fonda, Bette Midler, Matthew Modine, Tom Selleck i Martin Sheen.

La influència dels actors que donen suport a una candidatura no sempre és positiva. Tinc un amic que va deixar de votar el Partit Comunista d'Espanya quan va veure que Ana Belén, Víctor Manuel i Juan Diego participaven activament en la campanya dels comunistes espanyols. Per això és important de saber triar les estrelles que han d'acompanyar un determinat candidat. No és el mateix comptar amb el suport de, posem per cas, una actriu com l'Ariadna Gil que amb la popularitat extrovertida de la Lloïl Beltran (i del seu inseparable Celdoni Fonoll). És clar que també pot donar-se el cas que tots tres donin suport a la mateixa candidatura. I aleshores l'important és aconseguir que durant la campanya el Celdoni no canti. Sobretot.

Sergi Pàmies